

forfjelligt fra det, som vilde være kommet ud, om han havde forelagt Regjeringen dette Forslag til Overveelse, erhvervet dens Tilstemning til hans egen Anskuelse og bragt denne Anskuelse frem i Uendringforslag. Ved den Fremfærd vilde vi have vundet Dage og Uger. Det vil jeg nævne, fordi den ærede Minister skal være opmærksom paa, hvor Hovedskylden er, naar vore Forhandlinger ikke bære bedre Frugt, end de gjøre, hvor Forsinkelsen kommer fra, hvem det er, der besværliggjør det for Landet saa nyttige Maskineri, for siden at kunne sige: det er besværligt. Den ærede Minister maa vel overveie, at han her forsøger paa at gjøre en Form gjældende, som er umulig ligeoverfor denne hele Lovgivningsmagts Indretning og Bestaendighed. Er det ikke den ærede Ministers Mening at undergrave denne Lovgivningsmagts Indretning og Bestaendighed, saa maa han betræde en anden Vej. Jeg er overbevist om, at han ikke tilbørlig har overveiet det; jeg er overbevist om, at et langt Livs Baner i en anden Retning har i den Grad betaget ham, at han ikke har kunnet see dette i sit rette Lys; men jeg er ligesaa overbevist om, at, naar han alvorligt og mødent overveier det, saa vil han komme til den Erkjendelse, at den Tid, der er forløben fra denne Betænkning kom frem indtil nu, ikke er bleven brugt af Regjeringen, som denne skyldte at bruge den. Hade vi Ret til at gjøre Forslag, saa ligger der i denne Ret en Forpligtelse for Regjeringen til at møde disse Forslag, ikke med at sige: „Vi ville ikke“, men ved at give os de Midler, som vi behøve for at kunne møde Regjeringen paa en Vej, som kan være til Gavn for Sagen. Undslaaer Regjeringen sig for at give sin Deelagtighed til Lovgivningsarbejdet paa denne Maade, saa undslaaer Regjeringen sig for at opretholde Forsætningen.

Indenrigsministeren: Jeg har allerede forlangt tilkjendegivet, at Regjeringen var beskæftiget med at udarbejde et Lovudkast om denne Gjenstand, men at den behøvede en nøiere Undersøgelse, og at den ikke, før den var kommen paa det Punct, at den kunde have en bestemt Mening derom, kunde indlade sig paa at prøve et privat Lov-

forslag derom. Jeg troer, at det er en aldeles urigtig Opfattelse, naar man mener, at det mangler Regjeringen paa god Villie for Sagen; jeg troer, at, naar man i sin Tid faaer at see Resultatet af de Arbejder, som fra Regjeringens Side ere foretagne, saa vil man see, at der netop er den bedste Villie for at tilvejebringe den frie Handelstilstand, som det ogsaa er Regjeringens Hensigt at indføre. Videre kan jeg ikke indlade mig paa denne Sag.

Ætserning: Hvis den ærede Minister havde leveret Udvalget alt det Materiale, hvorover der ruges i Ministeriet, saa skulde den ærede Minister have seet, at det havde været brugt saaledes, at et brugbart Arbejde sandsynligviis havde ligget færdigt; saa havde Udvalget kunnet conferere med den ærede Minister, og den ærede Minister har seet, hvor beredvillige Udvalg af denne Forsamling ere til endog at rette sig efter, hvad man snarere maa betragte som personlige Duffer end som gavnlige Foranstaltninger. Den ærede Minister har faaet saa afgjørende Beviser paa den velvillige Imødekommen, her er paa rede Haand, naar den samme Imødekommen kun ogsaa bliver vist os, at han vist mindst af Alle burde have holdt sig tilbage. Det er ikke nødvendigt, at et i Ministeriet forsinket Arbejde skal forsinke Sagens Fremme; thi, dersom Regjeringen nu først ved dette Arbejde skal komme til en Mening om denne Sag, saa er Regjeringen forsinket i sine Bestræbelser ved sin egen Langsomhed. Regjeringen har havt denne Sag liggende lange nok, den har for længe siden, for Aaringer tilbage, vidst, at dette skulde komme, og den burde med Velvillighed have taget imod det Skridt, som herfra blev gjort for at bringe Sagen i Bevægelse. At den paany har taget Anstand, at den paany er skredet til Undersøgelser for selv at faae det at vide, som vi Andre maaskee vide, bør ikke kunne forsinke Sagen. Regjeringens Mangel paa Sagkundskab bør ikke kunne forsinke Sagen, og Andet kan det jo ikke være; thi ellers kunde jo Regjeringen have en Dom om dette Forslag; men det er Regjeringens Mangel paa Sagkundskab, som her skal forhindre Sagens Fremme, og som bagefter skal stille sig som Mester over-